



KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 13.9.2017 r.
SWD(2017) 290 final

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

STRESZCZENIE OCENY SKUTKÓW

Towarzyszący dokumentowi:

Zalecenie dotyczące decyzji Rady

**upoważniającej do rozpoczęcia rokowań w sprawie umowy o wolnym handlu z Nową
Zelandią**

{ COM(2017) 469 final }

{ SWD(2017) 289 final }

Streszczenie oceny skutków
Ocena skutków zaleceń dotyczących decyzji Rady upoważniającej do otwarcia rokowań w sprawie umów o wolnym handlu z odpowiednio Australią i Nową Zelandią
A. Zasadność działań
Przyczyny podjęcia działań. Na czym polega problem?
<p>W efekcie wprowadzenia nowej unijnej polityki handlowej opisanej w komunikacie Komisji „Handel z korzyścią dla wszystkich” podejście UE do polityki handlowej stanie się skuteczniejsze pod względem osiągania wyników gospodarczych, bardziej przejrzyste i będzie odzwierciedlać nie tylko interesy, ale i wartości. Te nadrzędne cele obejmują handel i zrównoważony rozwój, promowanie wartości i standardów UE (takich jak prawa człowieka, prawa pracownicze i ochrona środowiska, zdrowia i konsumentów) oraz ułatwianie handlu i inwestycji MŚP. Aby czerpać pełnię potencjalnych korzyści z handlu, niezbędny jest ambitny program wielostronnych i dwustronnych rokowań. Stanowi on podstawę inicjatywy mającej na celu otwarcie rokowań w sprawie umów o wolnym handlu z Australią i Nową Zelandią, włączonej do konkretnych inicjatyw wymienionych w komunikacie „Handel z korzyścią dla wszystkich”.</p> <p>Przedsiębiorstwa z UE mają dostęp do australijskiego i nowozelandzkiego rynku na stosunkowo mniej korzystnych warunkach niż przedsiębiorstwa z państw niebędących członkami UE, które zawarły umowy o wolnym handlu z Australią i Nową Zelandią. Chociaż poziomy należności celnych przywozowych stosowane przez Australią i Nową Zelandią są niskie, oba państwa nakładają stosunkowo wysokie stawki cel na niektóre produkty; występują ponadto bariery pozataryfowe, w tym różne przepisy.</p> <p>Ograniczony zakres obowiązujących porozumień sektorowych z Australią i Nową Zelandią oznacza ponadto, że najważniejsze cele UE dotyczące handlu z Australią i Nową Zelandią nie mogą zostać osiągnięte, ponieważ istnieje niewiele odpowiednich dwustronnych zasad o charakterze prawa materialnego, które można wyegzekwować; brakuje też ogólnych narzędzi egzekwowania przepisów w obrębie dwustronnych ram handlu i inwestycji.</p>
Jaki jest cel inicjatywy?
<p>Stworzenie równych warunków działania w stosunku do innych państw, które korzystają już z preferencyjnego traktowania w wyniku zawarcia z Australią i Nową Zelandią umów o wolnym handlu. Wykorzystanie pełnego potencjału zwiększonych przepływów handlowych i inwestycyjnych między UE a Australią oraz między UE a Nową Zelandią. Można to osiągnąć, ograniczając istniejące bariery handlowe i inwestycyjne, uwzględniając wrażliwe dla UE kwestie dotyczące rolnictwa oraz podejmując w stosownych przypadkach perspektywiczną współpracę regulacyjną w wybranych obszarach.</p> <p>Zapewnienie nowych ram, obejmujących kompleksowe, postępowe i aktualne zasady dotyczące stosunków handlowych i inwestycyjnych między UE i Australią oraz między UE i Nową Zelandią. Ma to również związek z politycznymi umowami ramowymi zawartymi ostatnio zarówno z Australią, jak i z Nową Zelandią.</p>
Na czym polega wartość dodana podjęcia działań na poziomie UE?
<p>Działania polityczne mają dwójaki cel: poprawę szczegółowych warunków zwiększenia handlu i inwestycji między UE i Australią oraz UE i Nową Zelandią oraz realizację ogólnych celów polityki handlowej UE określonych w komunikacie „Handel z korzyścią dla wszystkich”. Zgodnie z art. 3 w związku z art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) jedynie UE może prowadzić rokowania w sprawie umów handlowych. Zgodnie z art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) zasada pomocniczości nie ma zastosowania do dziedzin, które należą do wyłącznych kompetencji UE.</p>
B. Rozwiązania
Jakie warianty legislacyjne i nielegislacyjne rozważono? Czy wskazano preferowany wariant? Jak uzasadniono ten wybór lub jego brak?
<p>Określono trzy warianty strategiczne.</p> <p>Wariant A („scenariusz odniesienia”) zakłada kontynuację stosowania aktualnych ram – doprowadziłoby to jednak do względnego pogorszenia dwustronnych stosunków handlowych, nie pomogło zaś w osiągnięciu celów.</p> <p>Wariant B obejmuje scenariusz odniesienia oraz lepsze wdrożenie istniejących dwustronnych umów sektorowych lub dalszych porozumień dotyczących poszczególnych sektorów, opartych o istniejące dwustronne umowy sektorowe. Wariant B nie był szerzej analizowany, gdyż dla Australii i Nowej Zelandii nie jest on wykonalny pod względem politycznym.</p> <p>Wariant C przewiduje dwie równoległe, nowoczesne i kompleksowe umowy – jedną z Australią i drugą z Nową Zelandią. Objęłyby one wytężony wysiłek na rzecz zniesienia barier taryfowych i pozataryfowych, na rzecz liberalizacji oraz ułatwiania inwestycji i świadczenia usług, ochrony inwestycji oraz zapewnienia dalszej współpracy regulacyjnej, z uwzględnieniem istniejących kwestii wrażliwych i wyjątków. Wariant ten podzielono na podwarianty w zależności od poziomu ambicji: C1 – wariant konserwatywny, zakładający</p>

częściową liberalizację, oraz C2 – wariant zakładający większą liberalizację, w tym pełną liberalizację cel przywozowych na towary. Podstawą wariantu C były równoległe rozmowy z Australią i Nową Zelandią w sprawie zakresu przyszłych umów o wolnym handlu.
Dla UE preferowanym wariantem byłby wariant C2, zmodyfikowany w celu uwzględnienia pewnych istotnych wrażliwych kwestii dotyczących podsektorów rolnictwa, zgodnie z wynikami analizy oceny skutków.

Jak kształtuje się poparcie dla poszczególnych wariantów?

Komisja Europejska oraz władze australijskie i nowozelandzkie popierają wariant C jako jak najbardziej korzystny dla obu stron. Nowe umowy o wolnym handlu z odpowiednio Australią i z Nową Zelandią, które pozwoliłaby zacieśnić powiązania gospodarcze, popiera ponadto większość zainteresowanych stron z sektora przedsiębiorstw. Istotnym wyjątkiem są tu jednak zainteresowane strony z niektórych podsektorów rolnych UE, które nie popierają pełnej liberalizacji w odniesieniu do określonych produktów. Zainteresowane strony z sektora organizacji nienastawionych na zysk podkreśliły natomiast znaczenie utrzymania wysokiego poziomu norm społecznych, środowiskowych, konsumenckich oraz norm w innych dziedzinach, a także znaczenie ochrony prawa rządów do wprowadzania regulacji. Jest to zgodne z celami polityki UE w sprawie umów o wolnym handlu.

C. Skutki wdrożenia preferowanego wariantu

Jakie są korzyści preferowanego wariantu?

Preferowany wariant strategiczny ma ogólnie pozytywne skutki gospodarcze dla UE, Australii i Nowej Zelandii. W przypadku UE szacuje się, że wariant ten przyniesie zmianę realnego PKB o blisko 0,02 %, co – z uwagi na rozmiar gospodarki UE – uznaje się za znaczące (4,9 mld EUR) w perspektywie długoterminowej. Dobrobyt gospodarczy wzrośnie o 4,8 mld EUR w perspektywie długoterminowej. W przypadku Australii szacuje się, że realny PKB wzrośnie o 0,20 % (4,2 mld EUR), a dobrobyt gospodarczy o 1,8 mld EUR w perspektywie długoterminowej. W przypadku Nowej Zelandii szacuje się, że realny PKB wzrośnie o 0,52 % (1,3 mld EUR), a dobrobyt gospodarczy o 0,6 mld EUR w perspektywie długoterminowej.

Preferowany wariant przyniósłby by ogólnie duże korzyści gospodarcze, z uwzględnieniem wrażliwości niektórych określonych podsektorów rolnych.

Skutki społeczne (zwłaszcza wynagrodzenia i zatrudnienie) najprawdopodobniej byłyby nieznacznie dodatnie w UE, Australii i Nowej Zelandii. Ogólne skutki dla praw człowieka w wymiarze ekonomicznym i społecznym (odpowiedni standard życia, prawo do pracy, ochrona socjalna) oraz innych praw wynikających z poprawy dobrobytu byłyby również dodatnie.

Jakie są koszty preferowanego wariantu?

Zwiększona aktywność gospodarcza – jako zwykły skutek ograniczenia barier w handlu – doprowadziłaby do nieznacznie wyższych emisji gazów cieplarnianych (CO₂ – wzrost w Australii o 0,38 %, w Nowej Zelandii o 0,64 % i w UE o 0,04 %), przy obniżce w przypadku reszty świata, co oznacza marginalny wzrost w skali światowej.

UE przewiduje zamieszczenie w umowie postanowień określających zasady ochrony środowiska w rozdziale dotyczącym handlu i zrównoważonego rozwoju.

Liberalizacja handlu mogłaby prowadzić do tymczasowego wzrostu bezrobocia (relokacji) w niektórych sektorach. W szczególności większy dostęp do rynku podstawowych produktów rolnych może niekorzystnie wpłynąć na zatrudnienie drobnych producentów rolnych na obszarach wiejskich w UE.

Jakie będą skutki dla przedsiębiorstw, MŚP i mikroprzedsiębiorstw?

Preferowany wariant strategiczny obejmie kompleksowe obniżenie barier dla towarów i usług w ramach wywozu z UE oraz inwestycji w Australii i Nowej Zelandii.

Postanowienia upraszczające procedury celne i administracyjne przyniosą korzyści małym eksporterom, mają więc duże znaczenie dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Co więcej, postanowienia dotyczące współpracy dwustronnej mającej na celu zwiększenie dostępu MŚP do informacji poprawiłyby przejrzystość.

Czy przewiduje się znaczące skutki dla budżetów i administracji krajowych?

Przewiduje się, że umowy o wolnym handlu nie wpłyną znacząco na budżety i administracje krajowe. (Bezpośredni wpływ na budżet UE byłby niekorzystny ze względu na utracone wpływy taryfowe.)

Czy wystąpią inne znaczące skutki?

Nie.

D. Działania następcze

Kiedy nastąpi przegląd przyjętej polityki?

Po zawarciu, wejściu w życie i wdrożeniu nowe umowy o wolnym handlu będą monitorowane za pomocą

wskaźników monitorowania. Regularne konsultacje z zainteresowanymi stronami pozwoliłyby zapewnić skuteczną kontrolę nad przebiegiem wdrażania umów. Po upływie odpowiedniego czasu od wejścia w życie, zapewniającego dostępność miarodajnych danych i umożliwiającego ich zebranie, umowy o wolnym handlu zostaną poddane ocenie.